

Valandų liturgija

Gegužės 4 d.

Laisvas minėjimas Kaišiadorių vyskupijoje
(*memoriae ad libitum*)

Patvirtinta: Congr. CD et DS, Prot. No. 362/19

PALAIMINTASIS MYKOLAS GIEDRAITIS VIENUOLIS

Gimė apie 1420 m. netoli Vilniaus, Lietuvos kunigaikščių giminėje. Nuo vaikystės pasižymėjo giliu dvasiniu gyvenimu, tačiau dėl fizinių negalių nestojo į vienuolyną, nenorėdamas būti našta bendruomenei. Gyvendamas kaip pasaulietis atsidėjo maldai ir darbui, o prašomas patarimų nuolankiai dalijosi išmintimi, kurioje jau anuomet amžininkai įžvelgė Dievo įkvėptumą. Jau brandaus amžiaus buvo priimtas į Bistryčios atgailos regulinių kanauninkų vienuolyną, netrukus pasiprašė perkeltas į šio vienuolyno centrinius namus prie Šv. Morkaus bažnyčios Krokuvoje. Nepaisydamas luošumo, tarnavo šioje bažnyčioje zakristijonu iki pat mirties 1485 m. gegužės 4 d. Garsėjo paveikia malda, gerumu ir išmintimi, daugelis jo užtarimu patyrė gausių antgamtinių malonių. Palaimintojo relikvijos saugomos Krokuvos Šv. Morkaus bažnyčioje.

Iš bendrųjų tekstų šventiesiems vienuoliams, išskyrus:

AUŠRINĖ

ANTRASIS SKAITINYS

Iš šventojo Jono Pauliaus II Laiško minint Mykolo Giedraičio mirties 500-ąsias metines (1985 m. gegužės 11 d.). (*L'Osservatore Romano*, leidinys lenkų k., 1985, nr. 4–5, p. 27–28)

„Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame.“ (1 Jn 4, 16)

Su šiais Pirmojo Jono laiško žodžiais, kuriais palaimintuoju laikomas Mykolas Giedraitis savo mirties patale kreipėsi į savo vienuolijos brolius, trokštu dvasia keliauti prie jo kapo ir šlovinti Dievą, kuris iš meilės pašventina žmogų (Kun 20, 8), taip pat pagerbti Dievo šventumui atsivėrusį jo nuolankų tarną, tapusį iškalbingu ženklų žmonėms.

Jis turi ko pamokyti mus, šiandienos žmones, kaip ir šimtmečiais mokė praeities kartas. Buvo ugdomas Nukryžiuotojo Kristaus ir Jo Motinos mokykloje, iš Evangelijos, skaitytos „kryžiumi paženklintos širdies“ dvasia, – mat šiuo ženklų liudijimą skelbė „Mistinio Kūno, Šv. Morkaus bažnyčios vienuolijos“ nariai (tai Atgailos regulinių kanauninkų įžadų apeigų žodžiai). O moko jis mus to, ko pats išmoko, veikia, dalijasi tuo, ką pats įgijo, – iš kantrybės kilusia išmintimi. Šios išminties Mykolas Giedraitis sėmėsi kontemplanuodamas Nukryžiuotąjį: tai būdingas jo dvasingumo bruožas. Jis su užsidegimu apmąstydavo Kristaus kančią, per kurią raiškiausiai atsiskleidė Dievo meilė žmonėms, – iš to jame kilo artimo meilė, kurią nenuilstamai liudijo, taip pat griežtos askezės dvasia. Pasak tradicijos, Kristus suteikė jam ypatingą privilegiją, apie kurią nedažnai užsimena hagiografai šventųjų biografijų aprašymuose: Jėzus jam prabilo patvirtindamas teisingumą to kelio,

kuriuo palaimintasis Mykolas ėjo per gyvenimą, slaptoje gaubiamas nuolankumo, nušviesto brandžios maldos meile. Kristus jam sakė: „Būk kantrus iki mirties, ir duosiu tau gyvenimo vainiką.“

Mykolas Giedraitis ištvėrė iki galo, likdamas ištikimas Kristui ir Jo Motinai, ištikimas vienuolio pašaukimui, regulai, kurią vykdyti įsipareigojo vienuolio įžadais, liko ištikimas zakristijono tarnystei, didžiu būdu atlikdamas kuklias užduotis. Apsimariniu puoselėjęs ypatingą artumą Kryžiui, jame rado paprasčiausią kelią į dangų.

Minime žmogų, buvusį „ištikimą mažuose dalykuose“ (Mt 25, 21), kuris mūsų akyse iškyla didžiausiųjų gretose. Bažnyčia jį pagerbia ir meldžiasi prie jo relikvijų prašydama, kad mūsų kartos žmonėms jo gyvenimas teiktų šviesos tikėjimui, stiprybės vilčiai ir būtų karštos maldos pavyzdys.

Ypač raginu, kad prie jo kapo melstūsi žmonės, kuriems teko privilegija įvairiais būdais patarnauti šventosios Liturgijos srityje: tiek tarnaujantieji švenčiant mūsų Išganymo Slėpinį, tiek atsidedantieji šventųjų slėpinių pažinimo tarnystei bei studijoms; tai žmonės, kurie muzika ir giedojimu tarnauja „didesnei Dievo garbei“, imasi šventovių statybos darbo, rūpinasi puošyba, kad Kristaus aukos altorius bylotų raiškia grožio kalba. Ypač zakristijonai težvelgia į Mykolą Giedraitį kaip į pavyzdį ir tetarnauja bažnyčiose esančiam Viešpačiui Kristui taip, kaip jis pats tai darė – su kantrybe ir meile.

ATLIEPAS

Fil 6. 8–9

K. Kristus, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu. Jis nusizemino, tapdamas klusnus iki mirties.

A. Todėl ir Dievas jį išaukštino ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų.

K. Jis nusizemino, tapdamas klusnus iki mirties.

Patvirtinta: Congr. CD et DS, Prot. No. 490/21

MALDA

Gailestingasis Dieve, leidęs savo nuolankiam tarnui palaimintajam Mykolui uoliai liudyti Kristų savo gyvenime, suteik, meldžiame, kad jo maldų stiprinami, gyventume nuolankumo, maldos ir atgailos dvasioje sekdami Tavo Sūnaus gailestingumu. Prašome per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Patvirtinta: Congr. CD et DS, Prot. No. 251/19